

и нападна на Игемвна страхъ и трепетъ, и на
сичкихъ онѣа, които вѣха съ него: излѣзнаха ѿ
темницы, затвориѣа пакъ врата та, и сѣ ѿидоха.
И заръча сѣдѣа та да мѣ даватъ, малко частица
хлѣба и воды. а великій и вѣрный мѣченикъ хрѣ-
стовъ, каквото ѣ писано, праведный ѿ вѣры живъ
вѣдетъ: никакъ ѿ ниѣхъ не приа хлѣвъ, и ли вода,
говореше имъ: мене ме храни Господь мой царь
Иисъсъ Христосъ. И на оутрѣа день повелѣ сѣдѣа
та да го изведатъ на сѣдѣше. И представшъ мѣ
рече: послѣшай ме да не тѣглишъ мѣка и нака-
заніе, принеси оубо жѣртва на когото те, за да
напишемъ скоръ за тебе ко владыкамъ вселенныа,
и ще да вѣдешъ великій жрецъ когѣвъ, и ще да
пріемешъ не малка почестъ, и ще да сѣднешъ за-
едно съ насъ на престолъ. А сватый Феодуръ
погледна на горе камтѣ невѣто, и се прекрѣсти,
и рече на мѣчителя: ако и на огнь да ми изгѣ-
ришъ тѣло то, и съ различни мѣки да го раз-
дрѣпашъ, съ мѣкъ (ножъ) да мепосѣчешъ, на зѣ-
рове да мѣ дадешъ, обаче доклѣ ѣ дѣхъ мой въ
мене, не щѣмъ да се ѿречѣмъ ѿ имени Христа мо-
его. А мѣчитель се совѣтова съ препѣзита да по-
вѣсатъ сватого на дрѣвѣ и съ желѣзны ногты да
стрѣжатъ тѣло то мѣ: и до толкова стрѣгаха
мѣченикатъ, доклѣ мѣ се и кости те ѿбнажиѣа
(голи станаха), а влаженный Феодуръ нищо не
дѣмаше на Игемвна, но поѣше и говореше: благо-
словлю Господа на всѣкое время, вынѣ хвала ѣгѣ
ко оустѣхъ мойхъ. (Уал: 33. От: 1.) А мѣчи-
тель се оудиви на толкова терпѣніе и мѣжествѣ
влаженнагѣ Феодура, рече мѣ: несрамѣвашисе
ѿ окалннѣишій да оуповаешъ на человека именѣ-
емаго Христа, когото оубиѣа съ нѣждна смѣрть,
и заради негѣ ты се давашъ толкова на мѣка и
наказаніе; а сватый Христовъ мѣченикъ Феодуръ